

עבדה בהוראה, ובשעות-הפנאי עסקה באמנות.

מינימום במיטבח

ה דרייהעבודה שלה נמצא בחצר ביתה המרווחת. זהו חדר קטן ובוודד, מוקף בגינת נרקיסים ונוריות. פה אני אוהבת לעבוד לבד, שלא יפריעו לי להתייחס. גם הגינה הקטנה חשובה לי, כדי שיהיה יפה מסביב. אפילו יוהר לא ידע שיש לי נוריות בגינה. הוא שאל אותי: ממה הפטרוזיליה הזאת? העבודה שאני עושה היא מלוכלכת, אך התוצאה צריכה לצאת נקייה.

בחדר-עבודתה ניצב מכשיר גדול, שעליו יוצרת נעמי את התחרטים וההדפסים בעצמה. את ידית המכשיר היא מפעילה עשרות פעמים ביום, כשהיא לבושה בסינר עבודה כהה, כי הצבעים מתיוזים ומלכלכים. אך היא אינה מתלוננת. להיפך: "זה החליל שלי, זה הכינור שלי, כלי הביטוי שלי, אני אוהבת את זה."

כל ילדיה פנו לתחומים אחרים מסיפרות ומאמנות. שלושתם אוהבים מוסיקה ואמנות, אך המדע והמתימטיקה משכו אותם

העולם השתנה מאד בשנים האחרונות, אומרת נעמי סמילנסקי העובדת בהוראה יומיים בשבוע.

יותר. מעולם לא ניסיתי להפעיל עליהם לחץ בכיוון האמנות. או שיש לך, או שאין. אני שמחה שהיום כל אחד עומד בזכות עצמו.

אינני זוכרת תרעומת מצד הילדים על כך שההורים שלהם היו ידועים. מספרת נעמי. אנחנו כולנו אנשים צנועים. רחוקים קים מוזיקליים הפירסומת. כאשר הייתי אשתו של חברי-כנסת, לא הלכתי לשום אירוע שהיה שייך למעמד זה. לא לחלואנות ולא ללוויית. גם יוהר לא לחץ בכיוון זה. תמיד היה לי העולם שלי.

התנועה לשיחרור האשה אף פעם לא דיברה אל ליבי. אדם צריך לדאוג לשיחיו רורו שלו. אם הוא גבר או אשה. הבעיה עם הנשים היא. כמו שאמרה חנה זמר בתוכנית-טלוויזיה על גולדה, שלאשה אין אשה שתסיר ממנה את נטל עבודת-הבית. נכון שתמיד מצפים מהאשה שהבית יהיה נקי, והילדים שבעים. אם היא רוצה להגיש שים את עצמה. היא צריכה לעבוד כיפליים מהגבר. לכן גם פיתחתי לי שיטות יעילות מאד במיטבח. יש לי כל הפאטנטים האפ-שריים, כמו מטחנה, סיר-לחץ, מערבול וכל מה שיכול לעזור. המטרה היא שאבלה במיטבח מינימום של זמן.

נעמי נרתמה לעבודות ציבוריות. במילי-חמת-העצמאות פיקדה על מגן-דויד-אדום באזור הדרום. היא פעילה בסדנה של אגודת הציירים, חברה בוועדה לקידום האמנות. פעילה באירגוני-מורים ובכל עבודה שיש בה איוו שליחות.

על שביחת המורים מעירה המתכנת הוותיקה: "לא רציתי את השביתה. ברצון הייתי שוברת אותה. אינני מאמינה שעוד כמה לירות ישנו את מעמד המורה. רק המורה עצמו ישנה את מעמדו."

על ספריו של יוהר בן 60 אין היא מרבה לדבר. "מה יש להגיד? אני קוראת את כולם. כמוכן, כאשר הוצג הסרט חירבת חירבה בטלוויזיה הישראלית, ראיתי את זה. בירדנית אפילו לא הסתכלתי." יוהר, כיום מרצה לחינוך באוניברסיטת בירושלים, אינו מוכן להיפגש עם

יוהר סמילנסקי

הסופר

התחתנו, ויחד התחלנו לעבוד בהוראה. קודם בבנימינה ואחר-כך בכרשמן, שם גם נולד הבן הבכור שלנו, ישראל, שהוא כיום גבר בן 35, מדען, נשוי ואב לשני ילדים. אחרי זה עברנו להתגורר בעיירה של בעלי, ברחובות, כאן נולדה גם בתנו הילה, הצעירה מישראל בשנה, וכיום מתגוררת בבית-לחם הגלילית עם בעלה ושני ילדיה. עשר שנים אחרי זה נולד בנינו הצעיר, זאב, סטודנט למתימטיקה, ונשוי גם הוא.

כאשר הילדים היו קטנים, היה זמנה של נעמי עמוס פעילות. היא הקדישה להם זמן,

כמה שנים אשת חברי-כנסת, כאשר יוהר שימש בכנסת כנציג רפ"י, מיפלגת דויד בן-גוריון. הוא התפטר מן הכנסת, כאשר נסע לשנת-שבתון לארצות-הברית. אך במשך כל אותן שנים התעקשה ללכת בדרכה שלה — ליצור, ללמד, לעזור לילי דיה ולהיות שותפה של בעלה. את יוהר אני מכירה כבר שנים רבות. אחרי שסיימתי את לימודי בבית-ספר הי תיכון בירושלים, הלכתי ללמוד בסמינר למורים בבית-הכרם, שם הכרתי אותו. עם סיום הסמינר הלכתי ללמוד בבצלאל, בית-הספר הוותיק לאמנות בארץ. אחר-כך

את הנייר מהלוח ומראה את היצירה

נעמי מתחת לדיוקן אמה בביתה המרווח מלפנת את הכלבה מודה (קיצור של חמודה), ומספרת על הימים שבהם ציירה דיוקנות. את תמונת אמה ציירה מזמן. היום היא מציירת מופשט.

עיתונאים, עד אשר תישכך סערת חירבת חירבה. גם הוא מעדיף שלא לדבר על עצמו, כי "אין מערבבים יוסי-הולדת ביום-הולדת. זו התערוכה שלה והתגלגלה שלה." הוא אומר.

אך גם הוא בקי בעסקי האמנות בארץ. כאשר מספרת נעמי על התיסכול הגדול בחייה, כאשר רצתה להקים סדנה של אמנים בירושלים לפני עשר שנים, ונתקלה בקשיים — מסכים איתה יוהר, כי המשימה שלה נכשלה שלא באשמתה. "זה הפצע של חיי, מעידה על כך נעמי.

(המשך בעמוד 52)